

KLASIKAPLUS.CZ

1. Dvě vdovy. Dvě veselé vdovy

14.06.2024 klasikaplus.cz - Petr Veber

Odkaz na originál

Klíčová slova: Ostravě (2); divadle; Marek; ostravská; Šedivý

"Dvě vdovy, dílo z roku 1874, jsou krásné, hudebně skvostné. Suverénně napsaná konverzační komedie."

"Libreto obsahuje řadu dodnes svižných replik a slovních hříček."

"Lada Bočková byla ve čtvrtek večer v Litomyšli jako Karolina pěvecky suverénní a herecky naprosto uvolněná."

Kompletní uvedení oper Bedřicha Smetany na letošním festivalu Smetanova Litomyšl otevřela dva roky stará **ostravská** inscenace Dvou vdov . Rozmarná, vtipná. Režisér a scénograf Rocc si v ní s diváky v závěru však záluďně pohrává. Po šťastném rozuzlení zápletky se Ladislav, právě označený jako budoucí ženich, Anežce kamsi ztratí – a slaví se svatba Toníka a Lidky. Z libreta nicméně zůstává základní fakt: na začátku opery byla jedna mladičká vdova bezstarostně veselá a druhá truchlící a smutná. Na konci už jsou veselé a zřejmě i šťastné obě

Za litomyšlským představením, odehraným ve Festivalové hale ve čtvrtek 13. června, stál nenápadně, ale přesně a spolehlivě dirigent **Marek Šedivý**. Tříhodinový večer publiku od prvních do posledních tónů pod jeho taktovkou připomínal, že Dvě vdovy , dílo z roku 1874, jsou krásné, hudebně skvostné. Suverénně napsaná konverzační komedie, která zábavně plyne a má vedle ryze hudebních kvalit i vděčný situační a slovní vtip.

Odhlédnuto od přece jen už poněkud archaického jazyka, obsahuje libreto Emanuela Františka Züngela řadu dodnes svižných replik a slovních hříček. Vychází ze hry francouzského dramatika Féliciena Mallefilla , hrané v Prozatímním **divadle** a staré tehdy pouhé jedno desetiletí. Mnohé o naladění, které překladatel hry posléze jako libretista Smetanovu novému dílu vtiskl, napovídá skutečnost, že byl známý nejen jako autor a překladatel desítek divadelních děl, ale také jako původce populárních veršovaných proslovů a deklamací žertovného obsahu. Züngel byl třicátník, vystupující v té době mimo jiné i pod pseudonymy Damián Mišpulka nebo Čeněk Pilulka.

Původem slovinský režisér, scénograf, performer, operní manažer a pedagog Rok Rappl, známý téměř výhradně pod pseudonymem Rocc , našel ke Smetanově opeře správný klíč. Civilnost námětu podtrhuje ve vizuální podobě rozkročením mezi devatenácté století a moderní dobu. Nenechává bez povšimnutí lyrické okamžiky, ale v celkovém přístupu se nebrání rozehrání všech veselých momentů. Daří se mu je podat nápaditě, vkusně, nenásilně a přirozeně, rozverně... a ani trochu lacině.

Hybatelem všeho dění je Karolina, vdova, která už ani přesně neví, jak dlouho je bez manžela. Emancipovaně si užívá volnost, stará se o hospodářství, občas trochu koketuje a stále má v ruce sklenku vína. Její sestřenka Anežka, upjatá a moralizující, vzpomíná na zesnulého manžela ještě stále věrně. Ale přece jen asi už zbytečně dlouho. Však také v závěru podlehne citu, kterému se bránila. Lada Bočková , mladičká sopranistka na opravdu nadějném vzestupu, v roce 2019 semifinalistka soutěže Operalia, v letech 2020 až 2023 členka operního souboru v Bonnu, aktuálně září v **Ostravě** v titulní roli Janáčkovy opery Příhody lišky Bystroušky . V paměti také zůstává její pražský jarní recitál k Roku české hudby. Jako Smetanova Karolina byla ve čtvrtek večer v Litomyšli pěvecky suverénní a herecky naprosto uvolněná.

Veronika Rovná , v **Ostravě** v angažmá od roku 2019, se jako její protihráčka vyrovnala s psychologickým vývojem role Anežky pěkně a pěvecky nezůstala pozadu. Radost byla sledovat Františka Zahradníčka jako hajného Mumlala, v této inscenaci ovšem rozhodně ne zaměstnance, ale spíše rodinného přítele. Zahrál groteskní postavu střízlivě, ale neodolatelně. A zaspíval ji skvěle, i když "mumlavým" typem hlubokého basu úplně není. Václav Čížek s Karolínou Levkovou obdařili epizodní role Toníka a Lidky odlehčenými momenty. V závěru opery se pak na chvíli stali – i když bez zpěvu, protože v libretu a v partituře přítomni nejsou – hlavními postavami. Jsou to oni, kdo mají logicky, ale přesto překvapivě svatbu.

Ladislav Podhajský , budoucí ženich, v té chvíli už na scéně nečekaně náhle a kupodivu není; slova radostně oslavného sboru, patřící Anežce a jemu jako budoucímu hospodáři, přesměroval režisér potutelně na mladou dvojici... Tenorista Martin Javorský je dosud nenápadný sólista, nicméně se značným potenciálem. Úlohu mladého nešťastného milovníka a oběti poťouchlých žertíků Karoliny obdařil uvěřitelným projevem a příjemným hlasem. Utrpěl jen na začátku druhého dějství špatně odhadnutým umístěním známé árie "Když zavítá máj, lásky čas" kamsi do zadní části auditoria. Nebylo ho až na vypjaté nejvyšší tóny slyšet a zřejmě neslyšel ani on, protože vybočoval z čisté intonace.

Jednoduše řešená scéna – s pár kusy nábytku a ve druhém dějství se zřetelnou dávkou černého humoru také se dvěma rakvemi – umožňuje soustředit se pěvcům i divákům, zcela v souladu s žánrem, na vypočítané herecké detaily. Dvě vdovy jsou příjemnou letní pohádkou s dobrým koncem, útočí na publikum silným poryvem pozitivních emocí. Do diskuse o tom, jestli se Smetanovy opery v moderní době dají ještě vhodně a přesvědčivě inscenovat, přináší zásadní argument. Ano, takhle ano.

.....

Foto: Smetanova Litomyšl / František Renza

« zpět na začátek

Dvě vdovy. Dvě veselé vdovy

pátek, 14. červen 2024 15:33 [Petr Veber](#)

[Facebook](#) [Twitter](#)

„Dvě vdovy, dílo z roku 1874, jsou krásné, hudebně skvostné. Suverénně napsaná konverzační komedie.“

„Libreto obsahuje řadu dodnes svižných replik a slovních hříček.“

„Lada Bočková byla ve čtvrtek večer v Litomyšli jako Karolina pěvecky suverénní a herecky naprosto uvolněná.“

Kompletní uvedení oper Bedřicha Smetany na letošním festivalu Smetanova Litomyšl otevřela dva roky stará ostravská inscenace *Dvou vdov*. Rozmarná, vtipná. Režisér a scénograf Rocc si v ní s diváky v závěru však záludně pohrává. Po šťastném rozuzlení zápletky se Ladislav, právě označený jako budoucí ženich, Anežce kamsi ztratí – a slaví se svatba Tonika a Lidky. Z libreta nicméně zůstává základní fakt: na začátku opery byla jedna mladičká vdova bezstarostně veselá a druhá truchlící a smutná. Na konci už jsou veselé a zřejmě i šťastné obě.

Za litomyšlským představením, odehraným ve Festivalové hale ve čtvrtek 13. června, stál nenápadně, ale přesně a spolehlivě dirigent **Marek Šedivý**. Tříhodinový večer publiku od prvních do posledních tónů pod jeho taktovkou připomínal, že *Dvě vdovy*, dílo z roku 1874,

jsou krásné, hudebně skvostné. Suverénně napsaná konverzační komedie, která zábavně plyne a má vedle ryze hudebních kvalit i vděčný situační a slovní vtip.

Odhlédnuto od přece jen už poněkud archaického jazyka, obsahuje libreto **Emanuela Františka Züngela** řadu dodnes svižných replik a slovních hříček. Vychází ze hry francouzského dramatika **Féliciena Mallefilla**, hrané v Prozatímním divadle a staré tehdy pouhé jedno desetiletí. Mnohé o naladění, které překladatel hry posléze jako libretista **Smetanovu** novému dílu vtiskl, napovídá skutečnost, že byl známý nejen jako autor a překladatel desítek divadelních děl, ale také jako původce populárních veršovaných proslavů a deklamací žertovného obsahu. Züngel byl třicátník, vystupující v té době mimo jiné i pod pseudonymy Damián Mišpulka nebo Čeněk Pilulka.

Původem slovinský režisér, scénograf, performer, operní manažer a pedagog Rok Rappl, známý téměř výhradně pod pseudonymem **Rocc**, našel ke Smetanově opeře správný klíč. Civilnost námětu podtrhuje ve vizuální podobě rozkročením mezi devatenácté století a moderní dobu. Nenechává bez povšimnutí lyrické okamžiky, ale v celkovém přístupu se nebrání rozehrání všech veselých momentů. Daří se mu je podat nápaditě, vkusně, nenásilně a přirozeně, rozverně... a ani trochu lacině.

Hybatelem všeho dění je Karolina, vdova, která už ani přesně neví, jak dlouho je bez manžela. Emancipovaně si užívá volnost, stará se o hospodářství, občas trochu koketuje a stále má v ruce sklenku vína. Její sestřenka Anežka, upjatá a moralizující, vzpomíná na zesnulého manžela ještě stále věrně. Ale přece jen asi už zbytečně dlouho. Však také v závěru podlehne citu, kterému se bránila.

Lada Bočková, mladičká sopranistka na opravdu nadějném vzestupu, v roce 2019 semifinalistka soutěže Operalia, v letech 2020 až 2023 členka operního souboru v Bonnu, aktuálně září v Ostravě v titulní roli **Janáčkovy** opery [Příhody lišky Bystroušky](#). V paměti také zůstává její pražský [jarní recitál](#) k Roku české hudby. Jako Smetanova Karolína byla ve čtvrtek večer v Litomyšli pěvecky suverénní a herecky naprosto uvolněná.

Veronika Ravná, v Ostravě v angažmá od roku 2019, se jako její protihráčka vyrovnala s psychologickým vývojem role Anežky pěkně a pěvecky nezůstala pozadu. Radost byla sledovat **Františka Zahradníčka** jako hajného Mumlala, v této inscenaci ovšem rozhodně ne zaměstnance, ale spíše rodinného přítele. Zahrál groteskní postavu střízlivě, ale neodolatelně. A zazpíval ji skvěle, i když „mumlavým“ typem hlubokého basu úplně není. **Václav Čížek** s **Karolínou Levkovou** obdařili epizodní role Toníka a Lidky odlehčenými momenty. V závěru opery se pak na chvíli stali – i když bez zpěvu, protože v libretu a v partituru přítomni nejsou – hlavními postavami. Jsou to oni, kdo mají logicky, ale přesto překvapivě svatbu.

Ladislav Podhajský, budoucí ženich, v té chvíli už na scéně nečekaně náhle a kupodivu není; slova radostně oslavného sboru, patřící Anežce a jemu jako budoucímu hospodáři, přeměroval režisér potutelně na mladou dvojici... Tenorista **Martin Javorský** je dosud nenápadný sólista, nicméně se značným potenciálem. Úlohu mladého nešťastného milovníka a oběti pot'ouchlých žertíků Karoliny obdařil uvěřitelným projevem a příjemným hlasem. Utrpěl jen na začátku druhého dějství špatně odhadnutým umístěním známé árie „Když zavítá máj, lásky čas“ kamsi do zadní části auditoria. Nebylo ho až na vypjaté nejvyšší tóny slyšet a zřejmě neslyšel ani on, protože vybočoval z čisté intonace.

Jednoduše řešená scéna – s pár kusy nábytku a ve druhém dějství se zřetelnou dávkou černého humoru také se dvěma rakvemi – umožňuje soustředit se pěvcům i divákům, zcela v souladu s žánrem, na vypointované herecké detaily. *Dvě vdovy* jsou příjemnou letní pohádkou s dobrým koncem, útočí na publikum silným poryvem pozitivních emocí. Do diskuse o tom, jestli se Smetanovy opery v moderní době dají ještě vhodně a přesvědčivě inscenovat, přináší zásadní argument. Ano, takhle ano.

.....

Reflexi ostravské premiéry z června 2022 čtete pod titulkem [Smetanovy Dvě vdovy v Ostravě jsou moderní operou v klasickém stylu.](#)

Foto: Smetanova Litomyšl / František Renza